

Betydning, og et andet fandt ikke havde videre Betydning, vil jeg dertil sige, at derom er der afgivet en Erklæring, hvorefter Personer, som jeg sagde i Saar, var over 20 Aar, og dernæst, at han aldeles ikke agtede sig ind i Huset i det omtalte Diemed, men at han vilde ind i et andet Vrind — jeg troede nok i Saar, at det var saaledes, men jeg turde ikke da sige det bestemt, fordi jeg ikke huffede nøie, hvorledes Erklæringen lød, men jeg har senere overbevist mig derom — og naar det var Tilfældet, kan man ikke nægte, at han maatte være berettiget til at komme derind. Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Stoddernes eller Saloufiernes Lufning, der ogsaa siges at have spillet en Rolle blandt de Klager, der ere indbragte for mig, tror jeg ikke, at det har været særlig omtalt. Derimod har Spørgsmaalet om Spadseren paa Gaderne ganske vist været omtalt, og derom har man ment, at det ogsaa var et Forhold, som Politiet skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa saa meget som muligt, men man mente, at saalænge der ikke var gennembrudt Passage gennem Istedgade, var det ikke muligt ganske at hindre deres Passage paa Besterbrogade, hvorimod denne Foranstaltning vil kunne træffes, naar en saadan Gjennembyrning har fundet Sted, idet man da vil formene dem at gaa den Wei og tilholde dem at gaa den anden mindre besøgte Wei. Det er naturligvis mit Ønske, og det er ogsaa det, jeg vil rette mine Bestræbelser paa, at de gjældende Regler overholdes, saa vidt det overhovedet er mennesselig muligt at overholde den Slags Ting; man skal gjøre sit Bedste i den Retning, og den Indrømmelse, jeg gjorde i Saar, gik ud paa, at det maaste forholdsvis sig saaledes, at der har været nogen Slaphed i den Henseende til Stede, som jeg imidlertid antog vilde blive ændret for Fremtiden, fordi, som jeg bemærkede, den Politinspektør, under hvilken Sædelighedspolitiet henhører, har været syg i længere Tid og som Følge deraf vistnok kun har kunnet færdes meget lidt personlig paa Gaden og derfor meget lidt personlig overbevise sig om, hvorledes det var. Nu er jo han død og bliver altsaa remplaceret med en ung og rask Mand, som ikke vil være nødt til at skaane sig selv i den Henseende, men vil gjøre fornøden Tjeneste. Jeg har derfor ikke fundet, at der, efter hvad der forelaa, var nogen Anledning for mig til at foretage saadanne indgribende Skridt som f. Ex. at afstedige de Paagjældende eller deslige; men det følger naturligvis af sig selv, at jeg vil have min Opmærksomhed henvendt paa dette

Forhold, og at jeg vil stræbe efter, særlig ved den nye Ordning i de personlige Forhold, at faae Folk, som ville gjøre, hvad de kunne, for at gennemføre Regulativerne saa strengt som muligt.

C. F. Larjen: Det er selvfølgelig, et stort og vanskeligt Spørgsmaal, der her er trukket ind i Diskussionen, og som ikke let falder indenfor Finantslovsbehandlings Række, og det skulde have været mig hjært af mange Grunde, om det Spørgsmaal ikke var fremdraget i denne Sammenhæng, tillige fordi den maaste under andre Former kunde have faaet en bedre og grundigere Behandling; men da dette Spørgsmaal nu en Gang er fremdraget, kan jeg ikke undlade for mit eget Bedkommende at tage nogle Forbehold med Hensyn til den stedfundne Diskussion, idet jeg ikke ganske kan være enig hverken med den ærede Ordfører, ei heller med den høitærede Justitsminister eller med Medlemmet for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) med Hensyn til de Opfattelser, der blev gjort gjældende af den sidste her omhandlede Sag. Jeg skal ikke lægge saa meget Vægt paa, at jeg tror nu rigtignok, at Politiet har været temmelig slapt i den Henseende. Det er Noget, som man, naar man har færdes en lille Smule paa Gaden — jeg har særlig i Januar Maaned været nødt til at færdes meget paa Besterbro — har kunnet overbevise mig om med megen Lethed, at der herskede virkelig skandaløse Tilstande i saa Henseende. Om disse skandaløse Forhold nu strev sig fra, at Politiets Personel var mangelfuldt, og at Reglementerne derimod vare gode, eller at Reglementerne vare slette og Politiet handlede, som det skulde, er naturligvis for dem, der ikke ere fuldstændig indviede, meget vanskeligt at afgjøre. Men Forholdene vare virkelig slette, som de vare, og jeg har ogsaa paa andre Maader haft Leilighed til at faae et Indblik i dette Forhold. Jeg har haft Leilighed til at se Minatsmissionens Virksomhed paa nærmere Hold, og jeg har i alt Fald personlig kunnet overbevise mig om, at nogen Yndest hos Politiet nød den ikke; de Mænds Personer vare ikke altid ganske firkrede mod Overlast, uden at Politiet tog sig det synderlig nær. Hvad angaar det Tilfælde, som egentlig ikke er fremdraget af Professor Westergaard i den af ham udgivne Bjece, i hvilken han jo blot henholder sig til det Forhold, som er refereret i Andragendet fra November 1886 til Hans Excellence Justitsministeren: dette Tilfælde, som er passeret i Oktober Maaned forrige Aar med den meget omtalte — om just ikke